

Sygn. akt II Ca 621/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Danuta Silska (spr.)

Sędziowie: SO Ryszard Małecki

SO Aleksandra Kiersnowska-Tylewicz

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Nadolska

po rozpoznaniu w dniu 16 września 2014 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa B. J.

przeciwko (...)

o zwolnienie zajętego przedmiotu spod egzekucji

na skutek apelacji wniesionej przez powoda

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań-Stare Miasto w Poznaniu

z dnia 16 października 2013 r.

sygn. akt II C 37/13

1. **apelację oddala;**

2. **zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.**

/-/ R. Małecki/-/ D. Silska/-/ A. Kiersnowska-Tylewicz

UZASADNIENIE

Powód B. J., w pozwie skierowanym przeciw (...)domagał się zwolnienia od postępowania zabezpieczającego prowadzonego przez Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w A. K.K. D.w sprawie (...)zajętych rzeczy - ruchomości wskazanych w protokole zajęcia z dnia 19.12.2012 r. pod pozycjami I do 23. Ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych

Powód w uzasadnieniu pozwu podał, iż zajęte rzeczy stanowią jego własność.

W odpowiedzi na pozew złożonej na rozprawie w dniu 15 maja 2013 r. (...)wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 16 października 2013r., wydanym pod sygn. akt II C 37/13, Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w Poznaniu:

- w pkt. 1, umorzył postępowanie odnośnie systemów komputerowych wskazanych w punkcie 22 i 23 protokołu zajęcia;
- w pkt. 2, oddalił powództwo w pozostałym zakresie;
- w pkt. 3, zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 4.800 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Podstawę powyższego orzeczenia stanowiły następujące ustalenia faktyczne oraz wnioski prawne Sądu I instancji:

Od 12.04.2011 r. obowiązuje M. F. prowadził działalność gastronomiczną (...) Przed tą datą lokal gastronomiczny (...) był prowadzony przez Y. M. B. s. w. P. w ramach sieci franczyzowej prowadzonej przez pozwanego w niniejszym procesie.

W przedmiotowym lokalu gastronomicznym w dacie rozpoczęcia prowadzenia działalności przez M. F. znajdował się sprzęt gastronomiczny, którego właścicielem był R. L. P. S. (jako leasingodawca), a leasingobiorcą tego sprzętu był pozwany R. P. S.

Od 1 lipca 2013 r. przedmiotową działalność w wyżej wskazanym lokalu prowadzi spółka (...), której prezesem i jedynym udziałowcem jest M. F..

W dniu 5 kwietnia 2011 r. pozwany podjął próbę odebrania sprzętu gastronomicznego znajdującego się w lokalu przy (...)

Dnia 13 kwietnia M. F. otrzymał od pozwanego pismo zawierające wezwanie do zaprzestania korzystania z know-how, znaków towarowych i nazwy restauracji.

W dniu 26.05.2011 r. firma windykacyjna odebrała przedmiotowy sprzęt gastronomiczny i przekazała go pozwanej spółce.

W czerwcu 2011 r. M. F. kupił od firmy (...) sprzęt gastronomiczny do prowadzonej przez niego restauracji. W dniu 22 sierpnia 2011 r. (...) wystawiła z tego tytułu fakturę Vat (...) na łączną kwotę 126.900 zł.

M. F. zaproponował powodowi B. J., którego poznał przez siostrę powoda, aby powód odkupił od niego wyżej powołany sprzęt gastronomiczny a następnie wynajął powodowi ten sprzęt.

Na początku czerwca 2011 r. sprzęt kupiony od U.. Sp.z o.o. został zainstalowany w lokalu M. F..

W dniu 13.06.2011 r. doszło do spotkania w siedzibie firmy powoda w S., w którym wzięli udział: powód, M. F. i M. Ż.. Powód wypłacił ze swojego rachunku bankowego w tym dniu kwotę 105.000 zł.,

W tym samym dniu adwokat Michał Żuraw sporządził umowę najmu sprzętu gastronomicznego wyszczególnionego w załączniku, otrzymując z tego tytułu wynagrodzenie. Zgodnie z § 1 pkt 2 sprzęt miał zostać zainstalowany w lokalu gastronomicznym najemcy w P. przy ulicy (...). Umowa, jak wynika z jej treści, zawierała załącznik (nie przedłożony w niniejszej sprawie) i została zawarta na czas oznaczony dwóch lat tj. od dnia 1 lipca 2011 r. do dnia 1 lipca 2013 r. Miesięczny czynsz najmu strony ustaliły na kwotę 5.000 zł.

W dniu 30.06.2011 r. M. F. wystawił na rzecz powoda fakturę Vat nr (...) na łączną kwotę 126.910 zł.

Powód zgłosił zawarcie umowy najmu do urzędu skarbowego. Powód opłaca podatek w kwocie 425 zł w związku z umową najmu i uzyskanym przychodem. Powód każdego roku składa deklarację PIT w zakresie umowy najmu i odprowadzanego podatku. Powód złożył oświadczenie o wyborze formy opodatkowania przychodów z tytułu umowy

najmu. Podkreślić jednak należy, iż z wyżej wskazanych dokumentów złożonych w Urzędzie Skarbowym, nie wynika jakiejś dokładnie umowy najmu one dotyczą.

Powód prowadzi działalność gospodarczą, której przedmiotem jest serwisowanie sprzętu elektronicznego i wynajmowanie nieruchomości.

Powód nie widział zakupionego sprzętu przed jego zakupem i przed podpisaniem umowy najmu. Po 13 czerwca 2011 r. powód był kilka razy w lokalu dłużnika. Powód nie sprawdzał jednak czy kupiony przez niego sprzęt to ten sam sprzęt, który znajduje się w restauracji.

Powyższa umowa najmu, z inicjatywy M. F., została przedłużona aneksem z czerwca 2013 r. na okres do końca 2013 r., po tym czasie M. F. zobowiązał się wykupić przedmiotowy sprzęt.

Dłużnik M. F. płaci z opóźnieniem czynsz z tytułu najmu sprzętu w kwocie 5.000 zł na rachunek bankowy powoda - w dacie zamknięcia rozprawy M. F. uregulował czynsz najmu za kwiecień 2013 r.

Pozwany w grudniu 2011 r. wytoczył powództwo przeciwko M. F. o zapłatę odszkodowania związanego z używaniem przez M. F. bez podstawy prawnej sprzętu gastronomicznego stanowiącego wyposażenie restauracji przy ul. (...) w P. i stanowiącego przedmiot leasingu udzielonego pozwanemu w niniejszym procesie/(sprawa (...) zarejestrowana w Sądzie Rejonowym Poznań - Stare Miasto w Poznaniu).

.Postanowieniem z dnia 29.11.2012 r., zaopatrzonym w klauzulę wykonalności 29.11.2012 r. w sprawie (...) Sąd udzielił zabezpieczenia roszczenia (...) do sumy 57.622,69 zł poprzez zajęcie rachunków bankowych M. F. oraz ruchomości znajdujących się w lokalu gastronomicznym (...) - sprzęt kuchenny i dwa terminale komputerowe i to:

- zamrażarki skrzyniowej z pokrywą ze stali nierdzewnej nr kat. (...),

- stołu chłodniczego EKO 2 razy nr kat. (...),

- stołu chłodniczego sałatkowego EKO nr kat. (...),

- szafy chłodniczej (białej) nr kat. (...),

- szafy mroźniczej nr kat. (...),

- chłodziarki do butelek (BAR) nr kat. (...),

- stołu mroźniczego EKO nr kat. (...),

- zmiękczacza do wody nr kat. (...),

- szatkownicy cutter R 301 nr kat. (...),

- grilla elektrycznego,

- kuchni elektronicznej OOO.KE.6M 6 palników,

- maszyny do mięsa nr kat. (...),

- frytkownicy podwójnej nr kat. (...),

- pieca Unox Rossella manual nr kat. (...),

- podstawy na blaszki nr kat. (...),

- zmywarki Silanem,
- stołu z basenem dwukomorowym nr kat. (...),
- stołu z basenem jednokomorowym nr kat. (...),
- półki wiszącej przestawnej pojedynczej 10 sztuk nr kat. (...),
- półki wiszącej przestawnej potrójnej 3 sztuki nr kat. (...),
- stołu na salę konsumencką ilość 29 sztuk,
- systemu komputerowego (2 terminale POS - GastroPos).

W oparciu o powyższe postanowienie zaopatrzone w klauzulę wykonalności, z wniosku pozwanego (...), w dniu 19.12.2012 r. Komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w A. K.K. D.w sprawie (...)dokonał zabezpieczenia ruchomości znajdujących się miejscu prowadzenia działalności gastronomicznej obowiązanego M. F.- sprzęt kuchenny oraz dwa terminale komputerowe wymienionych pod pozycjami od 1 do 23 protokołu zajęcia i oddane pod dozór osoby trzeciej i wywiezione z lokalu gastronomicznego.

Komornik pismem z dnia 29.01.2013 r., doręczonym 31.01.2013 r., zawiadomił powoda o zajęciu ruchomości.

Powód nie wie gdzie aktualnie znajdują się zajęte przez Komornika sądowego rzeczy. Powód zlecił kancelarii prawnej między innymi ustalenie co dzieje się z rzeczami stanowiącymi jego własność, jednak nie pamięta czy pytał jakie zostały dokonane ustalenia.

Dokonując rozważań prawnych Sąd Rejonowy uznał, że powód wniósł powództwo w terminie określonym w art. 841 § 3 k.p.c., przedstawił przesłanki określone w paragrafie 1 tego przepisu oraz – w odniesieniu do podniesionego zarzutu pozorności umowy – powołał treść art. 83 k.c. Sąd I instancji wyraził również ocenę, wedle której z przeprowadzonych dowodów w niniejszej sprawie wynika, iż umowa sprzedaży sprzętu gastronomicznego przez M. F.powodowi, a także umowa najmu sprzętu i aneks do tej umowy (zakładając hipotetycznie że zostały zawarte - pomimo nie wykazania w niniejszym procesie, iż zawarta umowa najmu z 13.06.2011 r. faktycznie dotyczy sprzętu kupionego przez powoda od M. F.) to umowy pozorne, a więc nieważne. Na poparcie powyższego stanowiska Sąd Rejonowy przytoczył następujące argumenty:

a) z faktury sprzedaży VAT nr (...)z 30.06.2011 r. wynika forma płatności ceny – gotówką, natomiast powód i M. F.zeznali, że powód wpłacił kwotę 70.000 zł w formie przelewu bankowego na rachunek firmy (...) sp. z o.o., od której M. F.kupił wcześniej sprzęt gastronomiczny, a pozostałą kwotę wręczył gotówką do rąk M. F., co stoi w sprzeczności z zapisem zawartym w treści faktury Vat z 30.06.2011 r.,wskazuje to na to, że faktura została wystawiona aby uprawdopodobnić pozorną sprzedaż, a ponieważ na jej podstawie nie miało w ogóle nastąpić przeniesienie własności sprzętu ani zapłata ceny - nie zadbano nawet o wpisanie prawidłowej formy płatności.;

b) powód nie przedłożył pokwitowania odbioru gotówki przez M. F.ani potwierdzenia przelewu na rachunek bankowy firmy (...) sp. z o.o.Przedłożone potwierdzenie wypłaty gotówki w kwocie 105.000 zł stanowi jedynie dowód na to, że powód wypłacił taką kwotę ze swojego rachunku bankowego - a nie na to, że M. F.faktycznie ją otrzymał jako zapłatę ceny za sprzęt.

c) obecnie M. F.zaprzeszał prowadzenia działalności gastronomicznej jako osoba fizyczna, działalność tą prowadzi spółka z ograniczoną odpowiedzialnością działająca pod taką samą firmą jak jego dotychczasowa działalność, w której M. F.jest prezesem i jedynym udziałowcem. Powyższa zmiana, w toku procesu i toczącej się przed tutejszym Sądem nadal sprawy (...)nasuwa wątpliwości co do stabilności pozycji finansowej M. F. (1), a także iż powyższe przekształcenie zostało dokonane jedynie w związku z toczącymi się obecnie sprawami sądowymi;

d) analiza akt (...)pozwala na przyjęcie, że wobec prowadzonego postępowania sądowego przeciwko M. F.mógł on liczyć się z zagrożeniem zajęcia sprzętu gastronomicznego będącego na wyposażeniu lokalu; powyższe uzasadnia twierdzenie, że zamiarem powoda i M. F.w istocie rzeczy nie było przeniesienie prawa własności ruchomości, a jedynie uniemożliwienie zajęcia ruchomości w celu zaspokojenia ewentualnych roszczeń pozwanego;

e) M. F.(ani osoby go reprezentujące obecne przy zajęciu) w chwili zajęcia ruchomości nie wymienił danych osobowych powoda jako nabywcy, nie okazał umowy sprzedaży sprzętu gastronomicznego wraz z umową najmu; również w skardze M. F.na ustanowienie dozorczy zajętych rzeczy z dnia 27.12.2012r. skierowanego do komornika sądowego, już po dokonaniu zajęcia ruchomości, dłużnik w żaden sposób nie wykazał, że dokonał zbycia ruchomości będących wyposażeniem lokalu; dopiero w piśmie z 21.01.2013 r. po ponad miesiącu od zajęcia ruchomości M. F.podał dane osobowe powoda jako właściciela zajętych ruchomości, co uzasadnia przekonanie o pozorności oświadczeń woli strony umowy.

Mając na uwadze powyższe, Sąd I instancji uznał powództwo za nieuzasadnione.

O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł w punkcie 3 wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i oraz § 2 ust. 1 i 2, § 3, 4 ust. 1 i § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu Dz. U. 02. 1 63. 1 349 (oraz analogiczne uregulowania w rozporządzeniu Min. Sprawiedliwości z 28.09.2002 r., Dz . U. 2002 , nr 163 póź. 1348 -§ 2 ust. 1 i 2, § 3 ust. 1, § 4 ust, § 6 pkt 5). Z uwagi na fakt, że powód przegrał sprawę w całości Sąd I instancji obciążył go kosztami procesu.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, zaskarżając go w części, tj. w zakresie pkt. 2 i 3 oraz wnosząc o zmianę orzeczenia w części zaskarżonej i uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych, z uwzględnieniem kosztów postępowania odwoławczego. Apelujący zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

- sprzeczność istotnych ustaleń Sądu I instancji z zebrany materiał dowodowy, która miała wpływ na treść orzeczenia, wyrażająca się w przyjęciu, że umowy zawarte między powodem, a M. F.były umowami pozornymi, zawartymi w celu uniknięcia przez M. F.egzekucji z ruchomości stanowiących jego własność i uniemożliwić pozwanemu zaspokojenie swoich wierzytelności, a w konsekwencji zmierzały do ochrony majątku M. F.przed jego zajęciem;

- przekroczenie przez Sąd Rejonowy granic swobodnej oceny dowodów poprzez nierozważnie całego zabranego materiału dowodowego, a w szczególności błędną ocenę zeznań powoda oraz świadka M. F.oraz nieuwzględnienie w swych rozważaniach dowodu w postaci dowodów płatności czynszu najmu;

- naruszenie prawa procesowego, tj. art. 229 k.p.c. poprzez przyjęcie, że pomimo nie budzącego wątpliwości przyznania przez pozwanego okoliczności nabycia sprzętu gastronomicznego przez M. F.od (...) Sp. z o.o.z siedziba w P., na powodzie w dalszym ciągu spoczywał ciężar dowodu co do tych okoliczności.

Pozwany, w odpowiedzi na apelację, wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa prawnego, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadna.

Wnosząc powództwo o zwolnienie ruchomości spod zabezpieczenia na podstawie art. 841 k.p.c., to na powodzie spoczywał ciężar dowodu w zakresie przysługiwania mu prawa własności do przedmiotowych ruchomości. Twierdzenia w tym względzie uzasadniał on zawarciem umowy kupna ruchomości od dłużnika M. F., zaś fakt

pozostawania, w chwili wszczęcia czynności egzekucyjnych, we władaniu tego ostatniego, uzasadniał zawarciem z tym dłużnikiem umowy najmu ruchomości.

Odnosząc się do powyższego stanowiska, zauważyć należy, że pozwany wyraźnie zaprzeczył tak twierdzeniu o nabyciu przez powoda ruchomości będących przedmiotem rozpatrywanej sprawy, jak i zakwestionował samo zawarcie przez powoda i M. F., w jakiegokolwiek formie, umowy, której treść dotyczyłaby kupna – sprzedaży tych ruchomości (oświadczenie pełnomocnika pozwanego złożone podczas rozprawy w dniu 17 lipca 2013r. - k. 180). Błędnie zatem Sąd Rejonowy wskazał, że pozwany podniósł w zakresie omawianej umowy zarzut pozorności. Przedstawiając stanowisko procesowe w rozpatrywanej sprawie, uczynił to jedynie w stosunku do umowy najmu ruchomości, która miała być zawarta w dniu 13 czerwca 2011r. Ocena ważności tej ostatniej umowy mogła mieć jednak znaczenie pomocnicze dla dokonania ustaleń dotyczących zaistnienia i ważności samej umowy sprzedaży, stanowiącej relewantną okoliczność z punktu widzenia przesłanek powództwa określonego w art. 841 k.p.c. - wykazania praw do rzeczy objętych egzekucją.

Odnosząc się do poszczególnych zarzutów, zgodzić należy się z apelującym w części, w której wskazuje, że zebrany materiał dowodowy nie daje podstaw do oceny umowy sprzedaży zawartej pomiędzy powodem, a M. F. jako czynności prawnej pozornej. Wniosku takiego nie uzasadnia jednak określone zapatrywanie na temat wykazania przesłanek omawianej wady oświadczenia woli, ale – dokonana na podstawie całokształtu okoliczności sprawy – konkluzja, wedle której powód w ogóle nie wykazał zawarcia z M. F. umowy kupna ruchomości, które później zostały objęte zajęciem komorniczym. Wskazać należy w tym miejscu, że już z treści samych dokumentów przedłożonych w niniejszej sprawie wynikają istotne sprzeczności w stosunku do wersji zdarzeń przedstawianej przez powoda. Powoływał się on na zawarcie umowy kupna – sprzedaży w formie ustnej, której potwierdzeniem miała być faktura VAT nr (...) (k. 7). W treści tej faktury jako datę sprzedaży wskazano dzień 30 czerwca 2011r. Taka data zakupu ruchomości została też wskazana w treści pozwu. W treści swych zeznań powód wskazał jednak już, że omawiane rzeczy nabył w dniu 13.06.2011r. (k. 130), a w dniu 30.6.2011r. została tylko wystawiona faktura. Pomiedzy stronami bezspornym był fakt, że sprzęt gastronomiczny objęty żądaniem pozwu został przez M. F. zakupiony od firmy (...) Sp. z o.o. w P.. Ruchomości zostały wydane w dniu 6 czerwca 2011r. (druk WZ k. 45-46). Zauważyć należy w tym miejscu, że w treści faktury dotyczącej sprzedaży (k. 109) wystawionej przez powyższą spółkę, wskazano wprost, iż nastąpiła ona w dniu 22 sierpnia 2011r. W dokumencie tym zaznaczono, że do czasu zapłaty, towary pozostają własnością sprzedawcy. Przyjęcie danych zawartych w tej fakturze przeczy zatem możliwości nabycia przez powoda ruchomości we wskazanym przez siebie dniu, skoro właścicielem ich nie był jeszcze M. F.. Wskazać należy w tym miejscu, że nie ma żadnych podstaw, aby faktura wydana w terminie późniejszym miała wskazywać nieprawdziwą informację o dacie sprzedaży. Wskazać należy w końcu, że wersji zdarzeń przedstawionej przez powoda sprzeciwia się treść dokumentów zawartych w aktach o sygn. (...) Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w P. dotyczących sprawy z powództwa (...) przeciwko M. F. o zapłatę. W dniu 9 kwietnia 2014r. strony tego postępowania zawarły ugodę sądową (k. 636 ww. akt), na mocy której M. F. zobowiązał się przenieść na ww. spółkę własność sprzętu opisanego w postanowieniu z dnia 29 listopada 2012r. o udzieleniu zabezpieczenia, które to orzeczenie stało się właśnie podstawą zajęcia ruchomości objętych żądaniem powoda w sprawie niniejszej. Treści powyższej ugody, fakt przypisywania sobie przez M. F., w kwietniu 2014r., prawa własności do rzeczy objętych postępowaniem, podważa twierdzenia powoda, wedle których miał on nabyć własność tych ruchomości w czerwcu 2011r. Twierdzenia te podważa również szereg dalszych okoliczności wskazywanych przez Sąd Rejonowy. Dotyczy to zarówno okoliczności dotyczących samej umowy sprzedaży, jak i okoliczności odnoszących się do umowy najmu ruchomości (mogącej mieć pewne znaczenie dla uprawdopodobnienia tej pierwszej umowy). Na wstępie należy wskazać, że wątpliwe z punktu widzenia zasad doświadczenia życiowego, były twierdzenia powoda, z których wynikało, że zawarł on umowę właściwie nie dokonując oględzin nabywanych ruchomości, nie sprawdzając szczegółowo dokumentów, czerpiąc informację o statusie majątkowym M. F., w tym w zakresie prowadzenia restauracji, jedynie na podstawie jego ustnych relacji. Zwrócić należy uwagę, że z treści zeznań powoda wynika, że rozmowy na temat najmu ruchomości prowadził on jeszcze około 2-3 miesiące przed wskazywaną przez siebie datą zawarcia umów. Oznaczałoby to, że M. F. właściwie w momencie składania zamówienia na sprzęt gastronomiczny zamierzał go zbyć i nająć, co kłóci się z zasadami racjonalności gospodarczej. Nieprzekonywujące są również podawane przez samego dłużnika, zeznającego w charakterze świadka, motywy jego decyzji – to, że zorientował się on że nie da rady udźwignąć inwestycji, bo zepsuła mu się w kancelarii niszczarka, potrzebował

środków na wakacje. Dziwić może taka szybka i radykalna zmiana zamierzeń u osoby zajmującej się profesjonalnie działalnością gospodarczą. Nie można zatem zgodzić się z twierdzeniami apelacji, wedle których Sąd I instancji błędnie ocenił treść zeznań powoda i świadka M. F. jako niewiarygodne. Ubocznie wskazać należy, że treść zeznań świadka M. F. należy również ocenić poprzez wskazany powyżej fakt dokonania przez niego, w ramach ugody sądowej, rozporządzenia rzeczami, które miał on rzekomo sprzedać powodowi w 2011r.

Wedle powoda, istotnym argumentem przemawiającym za przysługiwaniem powodowi tytułu własności ruchomości miało być zawarcie umowy najmu. Wskazać należy jednak, że z treści przedmiotowej umowy nie wynika, że powodowi przysługiwało prawo własności najmowanych rzeczy. Samo dokonanie omawianej czynności prawnej natomiast nie implikuje jeszcze faktu wcześniejszego nabycia własności sprzętu gastronomicznego przez powoda. Przedłożona umowa najmu, choć wskazywała na sprzęt gastronomiczny, nie zawierała jednak, wskazywanego w jej treści załącznika, w którym poszczególne rzeczy miały zostać wymienione i który pozwoliłby na ich zindywidualizowanie w odniesieniu do przedmiotu zajęcia komorniczego. W rezultacie przedłożenie przez powoda omawianej umowy, nie mogło mieć wpływu na dokonaną przez Sąd Okręgowy ocenę dotyczącą zawarcia umowy sprzedaży pomiędzy powodem, a M. F. (1).

Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do uwzględnienia wniosków dowodowych powoda zawartych w apelacji, tj. w zakresie przeprowadzenia dowodu z wyciągu bankowego na okoliczność sposobu zapłaty za zakupiony przez M. F. sprzęt gastronomiczny oraz w zakresie przeprowadzenia dowodu z dokumentu urzędu skarbowego na okoliczność przychodów osiągniętych przez powoda w latach 2011 – 2013 z tytułu umowy najmu. Wykazanie przez powoda okoliczności wskazanych w tezach dowodowych powyższych wniosków nie miałyby już znaczenia dla oceny rozpatrywanej sprawy. Wskazać należy w tym miejscu, że z przedłożonych przez powoda dokumentów związanych z obowiązkiem podatkowym nie wynikało jednoznacznie, aby odnosiły się one do umowy najmu ruchomości objętych zakresem rozpatrywanej sprawy. Tym samym uzyskiwanie przez powoda stałych dochodów z najmu (nie kwestionowane z resztą w niniejszej sprawie) również nie pozwalałoby odnieść przedmiotowej umowy do wskazanych rzeczy. Podobnie, wykazanie dokonania sposobu zapłaty przez M. F. za sprzęt gastronomiczny zgodnie z twierdzeniami powoda, wobec wskazanych niespójności, nie mógłby wpłynąć na ocenę istotnych elementów osobowego materiału dowodowego, a w konsekwencji doprowadzić do udowodnienia nabycia własności rzeczy przez powoda.

Dodatkowo należy wskazać, że powołane w treści apelacji dowody powód mógł powołać wcześniej i nie wykazał, aby potrzeba ich powołania wynikła dopiero w toku postępowania apelacyjnego.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 385 k.p.c., Sąd Okręgowy apelację oddalił, uznając ją za bezzasadną.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 98 par. 1 k.p.c. w zw. z art. 391 par. 1 k.p.c., obciążając nimi w całości powoda. W konsekwencji należało zasądzić od niego na rzecz pozwanego kwotę 1.200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika pozwanego Sąd Okręgowy ustalił na podstawie § 2 ust. 1 i 2, § 3 ust. 1, § 6 pkt. 5 i § 12 ust. 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity Dz.U. z 2013r., poz. 491).

/-/R. Małcki/-/D. Silska/-/A. Kiersnowska – Tylewicz